श्रीनरेन्द्रप्रभा नाम हर्म्ये हिमकरानना ॥ १७ ॥
ऊरोजपूर्णकुम्भाङ्कसदुर्वाहितविभ्रमं ।
मूर्तिमन्मङ्गलमिव स्मरस्य च गृहस्य च ॥ १८ ॥
हर्म्यस्य निर्जनतया स निःशङ्कविहारिणीं ।
तां विलोक्यानवद्याङ्गीमभिलाषेण पस्पृशे ॥ १९ ॥
सापि दर्शितमालीभिः किञ्चित् साचीकृताननां ।
अपश्यत् काश्यपीकान्तं श्रोत्रविश्रान्तया दृशा ॥ २० ॥
प्राग्जन्मप्रेमबन्धाद्वा निदेशाद्वा मनोभुवः ।
सपक्षपातं सा तस्यै दृष्ट्यैव विदधे मनः ॥ २१ ॥
क्षणादलब्धस्पर्शोऽपि तां सौभाग्यसुधामयीं ।
अज्ञातामपि संस्पृश्य स्थितामिव विवेद सः ॥ २२ ॥
हर्म्यस्तम्भच्छन्नगात्री क्षणं भूत्वा जगाम सा ।
व्यावर्त्य वक्त्रं पश्यन्ती पार्थिवं तं मुहुर्मुहुः ॥ २३ ॥
गृहीतहृदयस्तन्व्यास्तावतेव महीपतिः ।
स चिन्ताजिह्मनयनो राजधानीं शनैर्ययौ ॥ २४ ॥
तत्र तस्य तदाकारध्यानावहितचक्षुषः ।
सममन्तःपुरप्रीत्या प्रपेदे तानवं तनुः ॥ २५ ॥
अचिन्तयत् स धिक् कष्टं रुचोऽप्यमशुभावहः ।
अस्मिन् मे मानसोद्याने रागनामा विषद्रुमः ॥ २६ ॥